

N.E. MANIAROS

Διευθυντής

ΠΑΡΟΝΤΩΝ

ΓΡΑΦΗΘΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς διχοστα-
σίσεως τῶν ὁδῶν
Πειραιῶς καὶ Γα-
ρχνίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἑτησίᾳ δραχ. ν. 8	Κάρμεν καὶ Ἀναΐς, μυθιστόρημα Ponson du Terrail, μετὰ εἰκόνας, μετάφρ. Ε. Σχινᾶ. — Οἱ δύο καλλιτέχναι, διήγημα, ἀπὸ Λάμπρου Ἐνυόλη. — Ὁ Ἀνὸς τοῦ Πάσχα, Δημοτικὴ παράδοσις. — Λύσις αἰνιγμάτων. — Αἰνίγματα. — Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
ἑξαμην. " " 5		ταῖς ἐπαρχίαις..... " 15
ταῖς ἐπαρχ. ἑτησίᾳ " " 10		τῶ ἐξωτερικῶ..... " 25
ἑξαμην. " " 6		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50
τῶ ἐξωτερικῶ ἑτησίᾳ δραχ. " 15		

— Ὅχι, ἔρχομαι νὰ σε φονεύσω. — Σελίς 100, στήλη 1.

ΚΑΡΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΪΣ

PONSON DU TERRAIL

XIII

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ — Συνέχεια.

Ἡ Κάρμεν τότε, ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ὁποίας ἐξέλειπε τὸ ἔδαφος, ἡ Κάρμεν τεθορυβημένη καὶ παρακαλοῦσα ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς τῆς τὸν ἐσταυρωμένον Θεὸν νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἰσχύν νὰ ὑποστῇ τὸ μαρτύριόν τῆς, ἡ Κάρμεν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἔλαβε τὰς χεῖράς του, καλύπτουσα αὐτὰς δι' ἀσπασμῶν.

Ὁ γέρων ἀπέσυρε τὰς χεῖράς του, ἐκάλυψε δι' αὐτῶν τὸ πρόσωπόν του καὶ ἤρξατο κλαίων σιωπηλῶς. Ἡ Κάρμεν, ἰσχυρὰ ἕως τότε καὶ πλήρης ἐτι ἀποφάσεως, ἠσθάνθη καταπίπτον τὸ θάρρος τῆς, καὶ φοβούμενη μὴ δὲν ἦ θελεῖ δυνηθῇ νὰ ὑποστῇ ἐπὶ πλείονα χρόνον τὸ βάρος τοῦ πόνου τῆς, τρέμουσα μὴ προδώσῃ τὸ δλέθριον μυστικὸν τῆς ἐνώπιον τοῦ πατρὸς ἐκείνου, ὅστις τὴν ἐνόμιζεν ἐνοχον, ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν.

Ἄλλ' ὁ Ἰάκωβος Νικίου, ὁ πτωχὸς κωφός, ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἐβόλεπε κλαίοντας τὸν αὐθέντην του καὶ τὴν νέαν κυρίαν του, χωρὶς νὰ δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀφορμὴν τῶν δακρύων αὐτῶν, ὁ Ἰάκωβος ἔρριψε βλέμμα ὀργῆς

πρὸς τὸν γέροντα καὶ ἔτρεξε κατόπιν αὐτῆς.

— Κόρη μου, εἶπε φθάνων αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς, ὅπου εἶχε καταφύγει, κόρη μου, διατί κλαίεις; εἰπέ μου ποῖος εἶναι ὁ ἄτιμος, ὁ ὁποῖος σὲ θλίβει; εἰπέ, τὸν φονεύω ἀμέσως!

Εἰς τὴν βροντώδη αὐτὴν φωνὴν ἡ Κάρμεν ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— Δὲν ἔχω τίποτε, εἶπε διὰ σημείων, τίποτε. . .

— Ὅχι, ὅχι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, δὲν κλαίεις ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὰ δάκρυα. Θέλω νὰ μάθω. . .

Ἡ Κάρμεν τῶ ἐνευσεν, ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ μυστικὸν τῆς, καὶ ὡς κύων πειθήνιος ὁ γίγας ἔλαβεν εἰς τὴν εὐρεΐαν

χειρά του τὴν τρυφερὰν χεῖρα τῆς νεανίδος, ἡσπάσατο αὐτὴν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἔφυγε ταπεινῶς.

Ἡ Κάρμεν δέχμενα τότε καταβεβλημένη ὑπὸ σιωπῆλὴν καὶ ζοφερὰν λύπην· εἶτα τέλος τὰ δάκρυά της, στειρεύσαντα ἐπὶ μικρῷ, ἀνέβλυσαν αὖθις καὶ τὴν κατέπνιξαν, ἐσυλλογίσθη τὸν Βίκτωρα καὶ ἐψιθύρισεν :

— «ὦ ! θέλω νὰ τὸν ἴδω διὰ τελευταίαν φοράν . . .

Ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της, συνέσφιξε καὶ ἐδάμασε τὴν λύπην της, καὶ ἀφίνουσα τὸν θάλαμόν της κατέβη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ μαρκησίου.

Συνήντησεν αὐτὸν εἰς τὸν κήπον.

— Κύριε, τῷ εἶπε, θεωρῶ ἐμαυτὴν ἀπὸ σήμερον ὡς σύζυγόν σας καὶ ὅτι ἐξαρτῶμαι καθ' ὁλοκληρίαν ἀφ' ὑμῶν. Ἡξεύρετε ὅτι ὁ κ. Βίκτωρ ἔμελλε νὰ με νυμφευθῇ καὶ ὅμως πρέπει ν' ἀγνοῇ τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτόμου ταύτης διαρρήξεως τῶν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ σχέσεων.

Ὁ μαρκήσιος κατένευσεν.

— Ἐν τούτοις, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κάρμεν, ἐννοεῖτε ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἴδω διὰ τελευταίαν φοράν, ἂν δὲν θέλω ν' αὐτοκτονήσῃ ἢ νὰ με φανεύσῃ ἐν παροξυσμῷ μανιώδους παραφορᾶς. Εὐαρεστεῖσθε νὰ μοι τὸ ἐπιτρέψετε ; Ἡ τιμὴ μου εἶναι ἡ ἰδική σας, κύριε· θὰ τὴν τηρήσω πιστῶς.

— Μπα ! ἐσκέφθη ὁ μαρκήσιος, ὅταν τις νυμφεύεται διακοσίας χιλιάδας φράγκων καὶ ἐλπίδας, θεὸν νὰ μὴ ᾔηται δύστροπος εἰς τὰς ὑποθέσεις.

Καὶ ἀπεκρίνατο μετὰ τόνου ἀφελούς :

— Νομίζω τοῦτο φυσικώτατον· ὑπάγετε, δεσποινίς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Κάρμεν· θὰ ἐνθυμοῦμαι καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ὅ,τι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπράξατε.

Ὁ Φρανσῆς εἶχε μεταβῇ εἰς Νογάρετ, ὅπως καλέσῃ τὸν συμβολαιογράφον διὰ τὴν αὐριον τὴν ἐνάτην ὥραν, ἐνῶ ἡ περὶ τοῦ συνοικεσίου φήμη ἐξετείνετο εἰς τὴν χώραν.

XIV

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ

Ὁ φίλος ἡμῶν Χριστιάν ἔφευγεν ἐκπληκτος διὰ τῶν δεινροστοιχιῶν τοῦ κήπου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ἐτονθόρυζε μετὰ τῶν ὁδόντων του, ἐγὼ ὁ συγγραφεὺς τόσων ἔργων οὐδέποτε θὰ ἐφантаζόμην σκηνὴν παρομοίαν. Εἶναι μία πράξις δράματος ὀλίγον ἐλαφρά, ἢ κωμειδύλλιον ὀλίγον ζοφερόν.

Ἐὰν ἐσκόπει τις νὰ καταρτίσῃ δράμα, θὰ ἐπετύγχανε βεβαίως ὀλιγώτε-

ρον. — Ἐρχομαι, μὲ ὑποδέχονται· ἐκθέτω τὴν αἵτησίν μου, γίνεται εὐμενῶς ἀποδεκτὴ· ἔπειτα ἐρχεται ἄλλος, καὶ εἰς ἐμὲ μὲν λέγουσιν εὐχαριστῶν, καὶ ὁ ἄλλος . . . Καὶ ἡ κόρη τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ὁ Βίκτωρ !

Ἄριστα ! ἀλλὰ, διπλοῦς δάσκαλος ποῦ εἰμαι ! ἀνεφώνησεν ὁ ποιητὴς· εἰς τὴν τιμὴν μου ! εἶχα δεμένους τοὺς ὀφθαλμούς ! Διάβολε ! ἀργίζω νὰ ἐννοῶ . . . ὁ υἱὸς ἐμιλῶν εἰς τὸν πατέρα . . . ὁ πατὴρ κλαίων . . . ἡ δυστυχὴς κόρη ταπεινοῦσα τὸ βλέμμα . . .

Ἀχ ! θεέ μου ! . . . πτωχὲ Βίκτωρ !

Ἀκακε ὁπαδὲ τοῦ Ἀρεως ! γνωρίζεις τὰς γυναῖκας ὅσον ἐγὼ τοὺς Κινέζους . . .

Καὶ ὁ Χριστιάν ἀφέθη εἰς γέλωτα τοιοῦτον, ὥστε ὁ γέλως αὐτοῦ διήρκεσεν εἴκοσι λεπτὰ καὶ μῶλις πρὸ τῆς θύρας τοῦ Βίκτωρος ἐσδέσθη, — ὅπου ἔσχεν ἀρκετὴν παρουσίαν πνεύματος ὁ ποιητὴς ν' ἀναλάβῃ ἐκφράσιν μελαγχολικὴν καὶ πένθος ἀνάλογον πρὸς τὴν περίστασιν.

Ὁ Βίκτωρ, ὅστις δὲν ἦτο πραγματικῶς ἀνὴρ ἢ ἐνώπιον κινδύνου πραγματικοῦ, καὶ καθίστατο πάλιν παιδίον, ἀγαθόν, εὐπιστον, ὅλως ἀναποφάσιστον εἰς τὰς κοινὰς ἀνάγκας τοῦ βίου, ὁ Βίκτωρ ἀνέμενεν ἐναγωνίως τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ φίλου του, καπνίζων εἰς τὸ παρὰ θυρον καὶ περιάγων βλέμμα ἀνυπόμονον εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἄμα παρετήρησε τὸν Χριστιάν, ἔσπευσεν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Λοιπὸν, εἶναι ἰδική μου ; εἶναι ἰδική μου ; εἶπεν.

— Ἰδική σου ; ἐψιθύρισεν ὁ Χριστιάν, πτωχὲ φίλε . . .

Καὶ τὸ βλέμμα του συνεπλήρωσε τὴν διακοπεῖσαν φράσιν.

— Σοὶ τὴν ἀπεποιήθησαν ; ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Χριστιάν.

— Ἀλλ' αὐτὴ . . . αὐτὴ ;

— Αὐτὴ ; πτωχὲ μου φίλε, αὐτὴ ὑπανδρεύεται τὸν μαρκήσιον Λεστάν ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἔως.

Ὁ λοχαγὸς θὰ καθίστατο ἥττον πελιδνός, ἂν τὸν προσέβαλεν ὁ κεραυνὸς τοῦ οὐρανοῦ.

— Ὑπανδρεύεται . . . τὸν . . . μαρκήσιον . . . Λεστάν . . . ἐπανελάβε μετὰ τόνου ἀνθρώπου οὐδὲν ἐννοούντος.

— Ἀναμφιδόλως.

Ὁ Βίκτωρ ἤρπασε τὸν φίλον του ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ σφίγγων αὐτὸν μέχρις ἀποπνιγμοῦ :

— Ψεύδῃσαι ! ἐκραύγασεν αὐτὴ τὸν μισοῖ !

— Δυνατόν ! ἀλλ' εἶναι ἐρωμένη του ἀπὸ . . .

Ὁ Χριστιάν δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν. Ἀφῆκε κραυγὴν πόνου καὶ κα-

τέπεσεν εἰς σωρόν. Ὁ Βίκτωρ τὸν εἶχε σχεδὸν στραγγαλίσει.

Ἀλλ' εἰς τὴν κραυγὴν αὐτὴν τὸ λογικὸν τοῦ Βίκτωρος ἐπανῆλθεν· ἔλαβε τὸν Χριστιάν ἡμιλιπόθυμον εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Τί χεῖρ ποῦ τὸ ἔχεις ! οὐρ !

Τοιαύτῃ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη λέξις, τὴν ὁποίαν ἐξέφερεν ὁ ποιητὴς, ἀφοῦ κατέπιε τὸ ρούμιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔχυσεν εἰς τὸ στόμα ὁ Βίκτωρ ἀπηληπισμένος.

— Συγχώρησέ με, ὑπέλαβεν οὗτος, ἀλλ' εἰμαι τρελός.

— Τὸ βλέπω ἀρκετὰ καλὰ.

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν συνέβη ; θεέ μου ! λέγε . . . εἰπέ μοι.

— Ὅχι, θὰ με πνίξῃς.

Ὁ τραχὺς στρατιώτης, ὁ οὐδέποτε ζητήσας συγγνώμην, ἐγονυπέτησε ταπεινῶς.

— Ὁμίλησε, φίλε μου, εἶπε· θὰ ᾔμαι ἥσυχος . . .

Καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὥσπερ θέλων νὰ κατασιγᾷ τοὺς ἀτάκτους παλμούς της, μετέβη καὶ ἔστη μακράν.

Ὁ Χριστιάν ἐνθαρρυνθεὶς ἀφηγήθη τότε ἐν λεπτομερείᾳ πᾶν ὅ,τι συνέβη.

— Εἶσαι τρελός . . . Παραληρεῖς . . . ἐψιθύρισεν ὁ Βίκτωρ πνιγόμενος.

Ἡδὴ ὁ Χριστιάν ὤφειλε νὰ περιριποιηθῇ τὸν φίλον του, τοῦ ὁποῖου ἐκλονίζετο τὸ λογικόν.

Ὅταν ἡσύχασεν, ὁ Χριστιάν ἐπανελάβε :

— Θέλεις νὰ με ἀκούσῃς ;

— Λέγε . . .

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ, ἐὰν ἐννόησες καλῶς τὴν πρώτην ἐκείνην ἀποστροφὴν τοῦ συνταγματάρχου πρὸς τὸν μαρκήσιον, τὴν ἀποποιήσιν του, εἶτα τὴν ζητηθεῖσαν συνομιλίαν παρὰ τοῦ Φρανσῆ . . . τὸν γέροντα ἐξερχόμενον ὀργισμένον, μὲ τὸν ὀφθαλμόν λάμποντα, ῥίπτοντα βλέμμα περιφρονήσεως ἐπὶ τῆς θυγατρὸς του . . . εἶτα κλαίοντα καὶ δίδοντα ἀμέσως τὴν συναίνεσίν του . . . Ἐπὶ τέλους τὴν κόρην ἐκείνην ἐρυθρίωσαν καὶ χαμαὶ νεύουσας, λέγουσας σαφῶς καὶ καθαρῶς : θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν μαρκήσιον Λεστάν . . . Ἀλλὰ, φίλτατε, προσέθετο ὁ ποιητὴς μετ' ἐμφάσεως, εἶναι φανερά ὡς τὴν ἡμέραν πάντα ταῦτα.

— Χριστιάν ! ἀνεφώνησεν ὁ Βίκτωρ, μὲ ὑποβάλλεις εἰς μυρίους θανάτους . . . δὲν καταλαμβάνω τίποτε . . .

— Ἀ ! διάβολε ! εἶπεν ὁ ποιητὴς ὀργιζόμενος, καὶ ὅμως εἶναι ὀλοφάνερον . . . ὁ μαρκήσιος ἀπεπλάνησεν . . .

— ὦ ! σιώπα ! σιώπα ! ἐβρυχήθη ὁ Βίκτωρ.

— Ἔστω, εἶπε ψυχρῶς ὁ Χριστιάν.

— Ἀλλ' ὅχι, εἶπεν ὁ λοχαγός, ὁ-

μίλει! Δὲν βλέπεις ὅτι παραφρονῶ;

— Ἀπομακρύνσου λοιπόν, εἶπεν ὁ Χριστιαν, διότι δυνατόν καὶ πάλιν νὰ θελήσῃς νὰ με πνίξῃς, καὶ ἔχω περίφημον δράμα, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ γράψω πρὶν ἀποθάνω...

Ὁ Βίκτωρ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου, πειθήνιος ὡς παιδίον.

— Λέγε, εἶπεν.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ, ἡ δεσποινὶς Φλάρ, ὡς γυνὴ φρόνιμος, ἐσυλλογίσθη: Δύναται τώρα νὰ μὴ με νυμφευθῇ... ἔχω ἐν τούτοις ἀνάγκην συζύγου... ἂς ἔχωμεν τὸν Βίκτωρα, ἐν ᾗ περιπτώσῃ ὁ μαρκήσιος... Ἡδὴ ὁ μαρκήσιος ὑποκύπτει... καθίστασαι περιττός... ἰδοὺ τὸ πᾶν!

— Ἀλλὰ θὰ ᾔτο ἄτιμον αὐτό!

— Ὅχι δὲ γυναικεῖον, οὐδὲν πλέον.

— Ἀλλ' ἡ Κάρμεν εἶναι ἄγγελος!

— Ἄγγελος, ἔστω. Εὗρε τότε ἄλλην ἐξήγησιν.

Ὁ Βίκτωρ ἐκλονίσθη, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ μεταβάς κατέπεσεν ἐπὶ ἑδρας δέκα βήματα μακρὰν κειμένης.

Εἶτα αἶφνης, ὡσεὶ πέπλος ἠπλωμένος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του δισχίσθη διὰ μίαν:

— Δι' αὐτὸ λοιπόν, ἀνεκράυγασε, μ' ἐξώρκεις νὰ μὴ τὸν φρονέσω!

Ἐπειτα ὤρμησεν ὡς παράφρων ἔξω τῆς οἰκίας, ἀνατρέπων τὸν Χριστιαν ὅστις ἤθελε νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀσκεπῇ, τὸ πρόσωπον καίον, ἔφυγε τρέχων πρὸς τὸν Νιέβρ.

Ὁ Χριστιαν ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ὁ δρόμος του εἶχε τὴν ὀρμητικὴν ταχύτητα τῆς θυέλλης.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν καταιγίς, οὐχ ἥτιον σφοδρὰ ἐκείνης τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος βιβλίου, ἐξεβράχην μετ' ἀνηκούστου ὀρμῆς—καὶ ὁ ποιητής, φύσις φίλαυτος ἅμα καὶ ὀκνηρὰ, εἰσῆλθεν ἡσύχως καὶ ἠρκέσθη νὰ ἐκφέρῃ εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς φίλου του.

Ποῦ ὁ Βίκτωρ μετέβη; πόσον διήρκεσεν ὁ παράφορος δρόμος του; οὐδεὶς τὸ ἠξεύρει!

Ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐσπέραι, μετὰ πέντε ἢ ἑξ ὥρας καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ καταιγίς, ἐπανεῆλθεν...

Ἀπὸ τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων του κατέρρεεν ἀφθονον τὸ ὕδωρ· ἡ φλόξ τῶν παρσιῶν του εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὑπὸ πελιδνὴν ὠχρότητα, —καὶ τὸ ἄμαυρόν καὶ καταβεβλημένον βλέμμα του ἐμαρτύρει ἀρκούντως, ὅτι ὁ δρόμος του μέσθ τῶν ἐξηγριωμένων στοιχείων καταπόνθησε τὴν ἰσχυρὰν φύσιν του.

Ἦτο ἄρκετὰ ἥσυχος καὶ εἶπεν εἰς τὸν Χριστιαν:

— Γέμισε τὰ πιστόλιά μου!

— Βῆσαι ἄφρων, ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ ποιητής.

— Γέμισε, εἶπεν οὗτος ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Χριστιαν ὑπήκουσεν.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βίκτωρ, θά μοι δώσῃς τὸν λόγον σου, ὅτι θὰ μείνῃς ἐδῶ μέχρι τῆς αὔριον.

— Σοὶ τὸν δίδω.

Ὁ Βίκτωρ ἐκάθησε πρὸ τινος γραφείου, ἔγραψε γραμμὰς τινὰς, ἐσφράγισεν τὸ ἔγγραφον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Χριστιαν.

— Ἰδοὺ ἡ διαθήκη μου, εἶπεν· ἐναγκαλίσσου με καὶ ἂς χωρισθῶμεν.

— Βίς τὸν Θεόν μου! ἀνέκραξεν ὁ ποιητής, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου ἀνέφθη σπινθήρ εὐαισθησίας, δὲν θὰ σε ἀφήσω...

— ἔχω τὸν λόγον σου. Ἄρξ; με λοιπόν. Ἄν δὲν ἐπανεέλθω, δύνασαι νὰ θεωρῇς σεαυτὸν ὡς καθολικὸν κληρονόμον μου.

Ὁ Βίκτωρ ἐνηγκαλίσθη τὸν Χριστιαν, ἔλαβε τὸ βουρνούκιον καὶ τὰ πιστόλιά του καὶ ἀπῆλθεν.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν ὁ Χριστιαν, ὅταν ἔχη τις τὴν ἀνοησίαν νὰ παρίσταται εἰς δράμα σοβαρὸν, λησμονεῖ νὰ δειπνήσῃ. — Ἀποθνήσκω τῆς πείνης!

Καὶ κατορθώσας ν' ἀνακαλύψῃ φάλην Βορδιγαλλίου καὶ λείψανα ζυμαρικοῦ, ἐκάθησε γενναίως εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ Κάρμεν ἐζήτησεν ἐπὶ μακρὸν μέσον νὰ ἴδῃ τὸν Βίκτωρα.

Εἰκοσάκις ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν λευκὴν οἰκίαν, εἰκοσάκις ἐσυλλογίσθη νὰ πέμψῃ ἐκεῖ τὸν Ἰάκωβον Νικου...

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον αἱ ὥραι παρήρχοντο τὸ δυστυχὲς παιδίον ἡσθάνετο ἐλαττωμένην τὴν ἐπίπλαστον ἐνεργητικότητά, ἥτις τὴν ὑπεστήριξεν ἕως τότε, — καὶ ἐφοβήθη νὰ εὗρεθῇ ἀντικρὺ τοῦ ἀνδρός, ὅστις τὴν ἠγάπα, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειπεν ἐκουσίως.

Ἐφοβήθη μὴ δὲν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ τηρήσῃ τὸ δλέθριον μυστικόν της, — καὶ ἐπροτίμησε νὰ γράψῃ.

Κλεισθεῖσα εἰς τὸ δωματίον της, ἔγραψε μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ἐσφράγισεν, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἡμικρανίας καὶ δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δεῖπνον.

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν· ἡ καταιγίς, κατευνασθεῖσα ἐπὶ μικρόν, ἐδιπλασίασεν ὀρμὴν, καὶ ἡ δυστυχὴς νεᾶνις, βασανιζομένη ὑπὸ ἀπελπισμοῦ, ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἐπλησίτισεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐξέθετο τὸ καίον μέτωπόν της εἰς τὰς βιαίας θωπείας τῆς βροχῆς, καταπιπτοῦσας κρουνηδὸν καὶ διωκομένης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ φῶτα τὰ

λάμποντα εἰς τὰ ἄλλα παράθυρα ἐσβέσθησαν, ὁ πύργος ὅλος ἀπεκοιμήθη καὶ δὲν ἠκούετο πλέον ἢ ὁ μονότονος κρότος τοῦ ἐργοστασίου καὶ αἱ ἄγριαι φωναὶ τῆς θυέλλης. Καὶ ἡ Κάρμεν ἦτο ἐκεῖ, ἀναισθητοῦσα, μετανοοῦσα σχεδὸν διὰ τὴν ὑπερτάτην ἀποσιώσιν της καὶ βλέπουσα ἀνελίσσομένην εἰς τὴν ἄοριστον ἐρημίαν τοῦ μέλλοντός της τὴν μακρὰν ἀγωνίαν βασιάνων, τὸ διηνεκές μαρτύριον, τὸν καταχθόνιον βίον, τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ διέλθῃ, συνδεδεμένη πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀπεστρέφετο καὶ πρὸς ὃν ἡσθάνετο ἐσχάτην περιφρόνησιν.

Τὸ παράθυρον τῆς Κάρμεν ἠνοίγετο ἐπὶ τοῦ ἐξώσου, περὶ οὗ ἐν τοῖς προηγουμένοις εἶπομεν καὶ ὅστις ἐξετείνετο καθ' ὅλην τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου· ἐπομένως ἐδύνατό τις νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὸ ἐκ τοῦ κήπου, χωρὶς νὰ διέλθῃ τὴν διάδρομον.

Ἰστατο λοιπόν αὕτη εἰς αὐτό, ἀφίναυσα τὴν λυτὴν κόμην της εἰς τοὺς τρυχεῖς ἀσπασμοὺς τῆς καταιγίδος, δόποταν ὁ κεραυνὸς ἐξεβράχην, ἀστραπὴ διέσχισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφώτισε τὸν κήπον καὶ τὸν πύργον διὰ καταχθονίου λάμπφους.

Ἡ Κάρμεν περίτρομος ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀφῆκε κραυγὴν... Σχεδὸν αὐτοστιγμὴ σκιά τις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κενὸν τοῦ παραθύρου... Ἡ σκιά αὕτη ἠγέρθη καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἡ Κάρμεν ἀφῆκε νέαν κραυγὴν.

Ἀλλ' ἡ σκιά ἢ μᾶλλον τὸ σῶμα ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε:

— Σιωπὴ!

— Βίκτωρ!

— Ναί, εἰμαι ἐγώ.

— Σὺ ἐδῶ; ὑμεῖς, κύριε;

— Ἀ! εἶπεν ὁ Βίκτωρ, καθότι ἦτο αὐτός, τὴν παραμονὴν τοῦ συνοικεσίου σας, δὲν με περιεμένατε ἀναμφιβόλως... Ἡ ἐπίσκεψίς μου, τὸ κατανοῶ, τὰράττει πρὸς στιγμὴν τοὺς ἐρωτικούς περὶ τοῦ μέλλοντος ῥεμβασμούς σας...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἦτο εἰρωνική καὶ ζοφερά, καὶ ἐρρίπτε τοὺς λόγους του, λέξιν πρὸς λέξιν, διὰ λάρυγκος πνιγομένου.

— Βίκτωρ, ἐψιθύρισεν ἡ Κάρμεν μετ' ἐκφράσεως ἀδιοράτου ἐπιπληξέως.

— Λοιπόν! ὑπέλαβεν ὁ Βίκτωρ, μήπως ἠπατήθην; μὴ ἡ παρουσία μου θὰ σὰς προξενήσῃ ἀγαλλίασιν τινὰ;... Ἰσως θὰ μοι εἴπητε ὅτι μὲ ἀγαπάτε ἐτι... ἴσως...

Καὶ ὁ Βίκτωρ ἐξεβράχην εἰς νευρικὸν καγχασμόν.

Ὁ γέλως αὐτὸς ἐσχισε τὴν καρδίαν τῆς Κάρμεν καὶ ἐτήρησεν αὕτη σιωπὴν, ὡσεὶ θέλουσα νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς προσβολῆς διὰ πενθίμου σιγῆς.

— Ἀλλ' ὄχι, τὸ βλέπω, δὲν μὲ περιμένετε . . .

— Ὅχι, κύριε, ὄχι! ἐκράυγασεν ἡ κόρη, δὲν σὰς περιμένα ἐδῶ . . . εἰς τοιαύτην ὥραν . . .

— ὦ! ἐστὲ ἥσυχος, ἀπεκρίνατο ὁ Βίκτωρ μετ' ἐκφράσεως ὑπεροφίας, δὲν ἀποπλανῶ μίαν γυναῖκα ἐγώ, δὲν εἰσέρχομαι παρ' αὐτῇ πρὸς σκοπὸν τινα ἄτιμον, ἐγώ . . . δὲν ἤθελα . . . ὦ ἄθλιος παράφρων! τρεῖς ἄφρων!

— Κύριε, εἶπεν ἡ νεάνις μετ' ἀγανακτήσεως, ἔρχεσθε λοιπὸν νὰ με ὑβρίσητε;

— Ὅχι, ἔρχομαι νὰ σε φονεύσω.

Καὶ πάραυτα ἀστραπὴ ἔλαμψε καὶ εἰς τὴν ὥχραν λάμψιν τῆς ἡ Κάρμεν παρετήρησε τὸν Βίκτωρα, ὥχρον, τὸ βλέμμα ἔχοντα λάμπον, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ, τὰ ἐνδύματα περιβρετὰ ἐκ τῆς βροχῆς καὶ ἐν ἀταξίᾳ, καὶ τὰ πιστόλια ἐν χερσίν.

— Ἐρχομαι νὰ σε φονεύσω, ἐξηκολούθησεν οὗτος μετὰ φωνῆς ζοφερᾶς, καθόσον εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐγκλημά μου οὐδένα θὰ ζημιώσῃ . . . Ἐρχομαι νὰ σε φονεύσω, διότι συνέτριψες τὴν ζωὴν μου καὶ θέλω νὰ σθῆσω τὴν ἰδικήν σου . . . Ἐρχομαι νὰ σε φονεύσω, Κάρμεν, διότι δὲν εἶσαι πλέον οὔτε ἡ γυνὴ τῶν ὀνείρων μου, οὔτε ὁ σκοπὸς τοῦ μέλλοντός μου, οὔτε ὁ ἄγγελος τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν μὲ ὠδήγησε καὶ μὲ ὑπεστήριξε διὰ μυρίων μόχθων καὶ κινδύνων . . . διότι, τέλος, ἀντὶ νὰ ἦσαι ὁ ἀστὴρ, τὸν ὁποῖον εἶχον φάρον μου, ἡ παρθένος, τῆς ὁποίας ἡ ἀγνότης ἦτο ἡ ὑπερηφάνειά μου, ἐκκληιδώτης, καὶ ἡδὴ . . .

Ὁ Βίκτωρ εἰσήγαγε ῥιγῶν, — καὶ εἰς τὴν σκοτίαν, ἥτις διεδέχθη τὴν λάμψιν τοῦ κεραυνοῦ, ἡ Κάρμεν εἶδε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ λάμποντος ὡς ὀφθαλμοὺς τίγρεως.

Ἀλλὰ πάραυτα τὸν ἤρπασεν αὐτὴ ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ διὰ πυρετώδους δυνάμεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατό τις ν' ἀναμένη ἀπὸ τῶν λεπτοφυῶν μελῶν τῆς, τὸν ἠνάγκασε νὰ γονυπετήσῃ, κραυγάζουσα:

— Θέλετε νὰ με φονεύσητε, κύριε; Κάλλιστα! ἐστὼ, ἐπικαλοῦμαι τὸν θάνατον ὡς σωτηρίαν, ἀλλὰ πρότερον ζητήσατέ μοι συγγνώμην, διότι μὲ ὑβρίσατε!

Ἦδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κάρμεν ἐξήστραψαν ἐν τῷ σκότει.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Βίκτωρος κατέπεσε πρὸ τῶν κεραυνοβόλων αὐτῶν λόγων καὶ ἐξακολουθῶν νὰ μένῃ γονυπετής, ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς ὑποταγῆς:

— Σύγγνωτε, δεσποινίς . . . διότι εἶμαι παράφρων.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἡ Κάρμεν, βεβαίως εἴσθε, ἀφοῦ ἐδισταίσατε περὶ ἐμοῦ.

Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν μετὰ τὰς λέξεις ταύτας σιωπὴ· εἶτα ὑπέλαθεν αὕτη:

— Κύριε Βίκτωρ, ὁ πατήρ σας ἀπέθανε ἀποκαλῶν με ἄγγελον φύλακά του· ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς σας δέχεσθε νὰ με ἀκούσετε;

— Λέγετε! Κάρμεν, ἀνέκραξεν ὁ Βίκτωρ· λέγετε! Ἐγὼ ἠφαιστείον ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τὸ αἷμά μου πηγνύται περὶ τὴν καρδίαν μου· λέγετε, διότι αἰσθάνομαι τὴν παραφροσύνην νὰ με κυριεύῃ . . .

— Βίκτωρ, εἶπεν ἡ Κάρμεν μετὰ φωνῆς συντετριμμένης, ἀκούσατέ μου: — Σὰς ἀγαπῶ . . . σὰς ἀγαπῶ διὰ τοῦ μᾶλλον ἀγνοῦ ἔρωτος, τοῦ μᾶλλον θερμοῦ, δι' οὗ οὐδέποτε γυνὴ περιέβαλεν ἄνδρα . . . σὰς ἀγαπῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ χθὲς ἀκόμη ὠρκίστην νὰ μὴ ἀνήκω εἰς ἄλλον παρ' ὑμᾶς. Λοιπὸν! ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, σὰς ζητῶ νὰ με πιστεύσετε . . .

— Ὡς σὰς πιστεύσω, Κάρμεν.

— Βίκτωρ, ἔχω γέροντα πατέρα καὶ ἀδελφὸν ἀγαπώντάς με, φέρω ὄνομα τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἠμφισβητήθη ἡ τιμὴ . . . Ἐάν σὰς ἔλεγα: Πρέπει, ὅπως ὁ πατήρ καὶ ὁ ἀδελφός ζήσωσιν, ὅπως τὸ ὄνομα τηρηθῇ ἀσπίλον, νὰ μὴ ἀνήκω οὐδέποτε εἰς σὰς, καὶ αὐριον ἀμέσως νὰ συζευχθῶ μετ' ἄλλου . . . ἐάν σὰς ἔλεγον ταῦτα, θὰ μ' ἐπιστεύετε;

— Ὡς σὰς ἐπίστευον, Κάρμεν.

— Λοιπὸν, Βίκτωρ, ταῦτα πάντα εἶναι πράγματα, πρέπει.

Λυγρὸς διέσχισε τὸν λάρυγγα τῆς Κάρμεν.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Βίκτωρ μετὰ φωνῆς πνευστιώσεως καὶ ὑποκώφου, δὲν θὰ μοι εἴπητε . . .

— Δὲν θὰ σὰς εἴπω τίποτε, Βίκτωρ· τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου . . . Τώρα, ἂν με πιστεύετε, λάβετε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔγραψον, αὐτὴν τὴν ἄλλην, τὴν ὁποίαν εἶχον γράψῃ, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ σὰς ἐκθέτω τὴν πλήξασαν ἡμᾶς συμφορὰν . . . Τὸ συνοικέσιον αὐτὸ εἶναι ὁ θάνατός μου, φίλε μου· δὲν ὑπάγω πρὸς τὸν βωμόν, ὑπάγω πρὸς τὸν Θεόν . . . Ὅταν θὰ ἦμαι νεκρά, συντρίψατε τὴν σφραγίδα καὶ ἂν μ' ἐνομίσατε ἐνοχον, δεχθήτε ὑπὲρ ἐμοῦ . . .

Ὁ Βίκτωρ ἔσσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐάν δὲν με πιστεύετε, εἶπεν ἡ Κάρμεν, φονεύσατέ με.

Καὶ ἡ Κάρμεν παρουσίασε τὸ στῆθος.

Ἀλλ' ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίνατο λαμβάνων τὰς ἐπιστολάς:

— Σὰς πιστεύω, Κάρμεν. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θ' ἀποθάνω . . . Ὑγίαινε!

— Βίκτωρ, εἶπεν ἡ Κάρμεν, θέλετε ν' ἀποθάνετε· δὲν ἔχω οὔτε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὸ θάρρος νὰ σὰς ἀποτρέψω.

Ἀλλ' ἡ λύπη δὲν εἶναι καὶ αὕτη αὐτοχειρία; καὶ δὲν περιμένετε;

— Κάρμεν, εἶπεν ὁ Βίκτωρ μετὰ φωνῆς ἀποτόμου καὶ πενθίμου, εἶμαι πτωχὸς στρατιώτης, μὴ ὦν ἰσχυρὸς ἢ ἀπέναντι θανάτου βιαίου καὶ ἀσφαλοῦς. Τὸ σῶμά μου εἶναι ῥωμαλέον ὅσον ἡ καρδία μου εἶναι ἀσθενής, καὶ ἡ λύπη ἴσως δὲν θὰ θυνῇ νὰ με συντρίψῃ. Δὲν ὀπισθοδρόμησα οὔτε ἐνώπιον τῆς ἐχθρικῆς σπάθης, οὔτε ἐνώπιον τῶν θανατηφόρων μύδρων . . . Ἀλλὰ νὰ σὰς βλέπω εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλου . . . νὰ ζῶ, — καὶ νὰ σὰς ἡξέω νεκρὰν δι' ἐμέ . . . εἶναι ταῦτα ὀδύνη ὑπέρτεραι τῆς γενναιότητός μου . . . ἀφήσατέ με!

— Λοιπὸν, ὑπέλαθεν ἡ νεάνις, ὅταν ἀκουμθῆτε τὸ πιστόλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου σας, ἀνοίξατε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν . . . καὶ φονεύθητε!

Ὁ Βίκτωρ ἔσυρε τὴν Κάρμεν πρὸς ἑαυτὸν, ἀπέθετο φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, ἐψιθύρισε τὴν λέξιν: Ὑγίαινε! καὶ ἔφυγεν.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐξέλθῃ τοῦ περιβόλου, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν γνωστὸν ἡμῖν διάδρομον.

Ἀπὸ δωδεκαετίας δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν· ἀλλ' ἡξέυρε τόσον καλῶς τὰ κατ' αὐτὴν, ὥστε ἐβιάσθη, μεθ' ὅλον τὸ σκότος, κατ' εὐθείαν, πρὸς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, εἰσῆλθεν, ἐκλείσεν ὀπισθὲν τοῦ τὴν θύραν, ἠνοιξεν ἐτέραν δωματίου συνεχόμενου καὶ συγκαίνωνόντος πρὸς ἀρχαῖον διάδρομον καὶ εἰσέδυσεν ὀπισθεν παχυτάτου μαλλίνου καταπετάσματος.

Ἐμεινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας.

Ἡ ἡμέρα ἐπῆλθεν· ἤκουσε κίνησιν ἐν τῇ οἰκίᾳ . . . ἀλλ' ἔμεινεν . . .

Ἐννέα ὥραι ἐσήμανον, καὶ διέκρινε σαφῶς τὸν θόρυβον τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐργατῶν εἰσερχομένων, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν τελετήν.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Βίκτωρος εἶχε σχηματισθῇ· ἤθελε νὰ ζήσῃ ἐφ' ὅσον ἡ Κάρμεν ἦτο ἐλευθέρη καὶ νὰ καύσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ συμβολαίου.

Προσεκόλλησε τὸ αὐς τοῦ εἰς τὸν τοῖχον, ἐστήριξε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐν πιστόλιον ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν . . .

Ἀλλ' ἐνῶ ἔμελλε νὰ συντρίψῃ τὴν σφραγίδα, συμβεβηλὸς ἀπρόσπτον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκθέσωμεν κατόπιν, τὸν ἠνάγκασε νὰ ῥίψῃ μακρὰν ἑαυτοῦ τὴν ἐπιστολὴν καὶ νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὴν θύραν.

XV

ΖΗΛΟΥΣΙΑ

Ἐνῶ ἡ καταπληκτικὴ σκηνή, ἣν ἀφηγῆθημεν, συνέβαιnen εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον τοῦ πύργου, ἐτέρα οὐχ ἦτο

συγκινητική ανελίσσεται εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ κ. Λεστάν διέμεινεν εἰς τὸ ἐργαστάσιον μέχρι τῆς ἐνδεκάτης μετὰ τοῦ φρανσῆ, ὅστις περιχαρὴς εἶχε παραδοθῇ μετ' ἐκτάκτου ζήλου εἰς τὴν συνήθη ἐργασίαν του.

Εἶτα εἰσελθὼν εἰς τὰ δώματά του, ἀντὶ νὰ πῆσῃ εἰς τὴν κλίνην, ἤρξατο θωπεύων κατὰ διάνοιαν τὸ ἀτάραχον καὶ γελῶν μέλλον, τὸ ὅποιον ἡ τύχη τῷ παρεσκεύαζεν. Ἦτο ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκάπνιζεν εὐδαιμόνως τὸ σιγάρων του, ὁπότεν ἡ θύρα ἠνοιχθῇ ἀθροῦδος. — Εἰσηλθεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ.

Ἦτο ὠχρὰ καὶ ἡ ἡμερησία περιβολή της ἐμαρτύρει, ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῇ ἐτι περὶ ἀναπαύσεως.

— Σεῖς, Ἀναί; εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Ναί, ἀπεκρίνατο αὕτη, ἀποθέτουςα τὸν λυχνίσκον της καὶ ῥιπτομένη ἐπὶ τινος ἑδρας, θέλω νὰ συνομιλήσωμεν.

— Πόσον εἰσθε ὠχρὰ, Ἀναί; . . .

— Αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας αὐτῆς μὲ συνέτριψαν.

— Εὐτυχῶς ἴδου ὅτι τὸ κακὸν ἐπινοήθη καὶ ἡ ἀφοσίωσις . . .

— Ἡ ἀφοσίωσις εἶναι ἀδύνατος.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεπήδησεν.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν.

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἦταν ἀναμφιβόλως ἀρκεταὶ πᾶσαι αἱ βάσανοι, εἰς τὰς ἡποίας μὲ ὑπέβαλεν ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρω μου, καὶ ὅτι ὠφείλον νὰ ὑποστῶ καὶ τὴν ἐσχάτην.

— Ποῖαν;

— Τὴν ζηλοτυπίαν. Εἶμαι ζηλότυπος.

— Τρελὴ! εἶπεν ὁ μαρκήσιος· ζηλοτυπεῖ ποτε ἡ ἐρωμένη τὴν σύζυγον; ἀγαπᾷ τις τὴν σύζυγόν του;

— Ὅχι, ὅταν προηγῇται τῆς ἐρωμένης· ἀλλ' ὅταν ἔπεται. . .

— Καὶ . . . καθ' ὑμᾶς . . . θὰ τὴν ἀγαπήσω. . .

— Δὲν ἠξεύρω· ἀλλ' εἶναι ὠραία . . . νέα . . . ἀρελή. . . Δὲν θέλω!

— Ἀλλὰ, φιλότατη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος συνοφρυόμενος, καταννοεῖτε ἄριστα ἐν τούτοις ὅτι ἡ ὀπισθοδρόμησις εἶναι ἡ ἀπώλειά μας!

— Τί μ' ἐνδιαφέρει; ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ὀρμητικῶς.

— Ἐνδιαφέρει ἐμέ!

— Σὰς; εἶπεν αὕτη μετὰ γέλωτος ἐμπαικτικοῦ, σὰς; Ὡς τολμήσετε νὰ μοι εἴπητε, ὅτι ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι προσηλωμένη εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τοῦ σιδηροῦ δακτυλίου τοῦ παρελθόντος;

— Μήπως εἶμαι σύζυγός σας;

— Ἐχετε δίκαιον, ἐκραύχασεν ἡ νεκρὰ γυνὴ ὀργίλω· δὲν εἰσθε σύζυγός μου, ἀλλ' εἰσθε ὁ ἀποπλανήσας με!

Σεῖς ἠπλώσατε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου τὰς πλεκτάνας τῆς ἀτιμίας. Δὲν εἰσθε σύζυγός μου, ἀλλ' εἰσθε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ἀφοῦ μ' ἐδουλόκτισε διὰ δολίων ὑποσχέσεων, μ' ἐγκατέλιπεν ἡμέραν τινὰ, μ' ἐρρίψεν εἰς τὰς τριόδους τῶν Παρισίων, ἐστιγματισμένην καὶ ἡμίγυμνον, παρὰδίδων με εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν πενίαν. Δὲν εἰσθε σύζυγός μου, — ἀλλ' εἰσθε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ὅταν εὗρον ἓνα σύζυγον διὰ τὸν ὅποιον ἠθελον νὰ ζήσω ἐντιμὸς καὶ ἀγνὴ, παρὰ τῷ ὀποίῳ ἠρχόμην μὲ τὴν ψυχὴν ἡσυχον καὶ εὐγνωμονοῦσαν, — ἤλθε νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου καὶ διὰ ψευδῶν δακρύων, δι' ὑποκρίσεως ἀληθοῦς ἀπελπισμοῦ, μ' ἐδούλοισεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν ὑποκριτικὴν ἐκείνην ὑπαρξίν, ἀφ' ἧς ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω διὰ παντός!

Δὲν εἰσθε σύζυγός μου, ἀλλ' εἰσθε συνένοχός μου· εἴμεθα συνδεδεμένοι, προσηλωμένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὡς δύο σύντροφοι τῆς σφαίρας τοῦ καταδίκου, καὶ εἰς μάτην θὰ με εἴπατε: Δὲν εἴμεθα συνεζευγμένοι!

Λοιπὸν ὄχι, Ἀρμάνδε, δὲν θὰ τὴν νυμφευθῇτε· διότι προτιμῶ μυριάκις νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν κύριον Φλάρ, προτιμῶ τὸν θάνατον, τὸ αἶσχος, μυριάκις, τῆς ἀδιακόπου βασάνου, ἣτις θὰ μου κατατρώγῃ τὴν καρδίαν γινώσκουσις ὑμᾶς παρὰ τὸ πλευρόν μου εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλης. . . Ὅχι, δὲν θὰ τὴν νυμφευθῇτε, διότι ἀμέσως, ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς, ἐγείρω πάντας ἐδῶ, καὶ ἐνώπιον πάντων κραυγάζω, ὅτι εἶμαι ἐρωμένη σου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἰδε προηγούμενον φυλλάδιον)

Καὶ τρίτος ὅλως ἀκατοίκητος, ὁ Λόφος τῶν Νυμφῶν ἢ Δαιμόνων—Τζινταπέ,—τοῦ ὁποίου τὰ περίξ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρξαντο καλλιεργούμενα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τούτου ὑπάρχουσι λεῖψανα ἐρειπίων. Πρὸ ἐτῶν τινων εὐρέθησαν ἐρείπια βωμοῦ εὐμεγέθους, οὗ τινος τὰ ἴχνη ἐντὸς τῆς γῆς σώζονται καὶ μέχρι τοῦ νῦν. Ὑποτίθεται ὅτι ἦτο βωμὸς τῶν *Δρυάδων Νυμφῶν*, ἐξ ὧν πιθανῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ὁ λόφος.

Ἡ πρὸς ἀνατολὰς κλιτὸς τοῦ πρώτου τῶν λόφων τούτων κατοικεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ Ὀθωμανῶν, αὐτόθι δὲ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Χαλῆλ μπέν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠδηγήσαμεν τοὺς ἀνα-

γνώστας ἡμῶν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ῥαμαζάν.

Ἡ αὐλεις θύρα ἠνοιγέτο εἰς ἀθλίαν στενωπὸν, ἡ δὲ εἴσοδος τῆς οἰκίας ἦτο ἀθλιωτέρα καὶ τῆς στενωποῦ. Ἦτο μακρὰ, σκοτεινὴ, ἀνώμαλος, καὶ ὠδήγει πρὸς τὰ οἰκήματα, ὧν τὸ μὲν ἐξωτερικὸν ἦτο οὐχὶ πολὺ κολακευτικόν, τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως περιεῖχε πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πᾶσαν τὴν χλιδὴν οἴκου μουσουλμανικοῦ.

Τάπητες πολυτελεῖς, ντιβὰν ἄριστα ἐπεστρωμένα, κάτοπτρα, λυχνίαι πολύφωτοι, θερμάστραι κατασκευῆς καὶ φιλοκαλίας εὐρωπαϊκῆς, καθαριότης τουρκικὴ ἀπαστράπτουσα ἠνάγκαζον τὸν εἰσερχόμενον νὰ λησμονῇ τὴν ἐξωτερικὴν ἀθλιότητα τοῦ οἴκου καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἓν τῶν μυθικῶν ἐκείνων μεγάρων ἢ ἀνακτόρων.

Ὅπισθεν τῆς οἰκοδομῆς ἐξετείνετο εὐρύς καὶ χαρὶς κήπος, πλήρης ποικίλων καὶ εὐωδῶν ἀνθῶν.

Οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουσιν ἄπειρον στοργὴν πρὸς τὰ ἄνθη, καὶ οἱ πιτωχότεροι δὲ τούτων καλλιεργοῦσι μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἐν ταῖς πενιχαῖς αὐτῶν κατοικίαις κηπάρια, ὧν ἡ εὐωδία, τὸ κομψὸν καὶ εὐχαρί καταθέλγουσι τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτά. Ὁ τῆς οἰκίας ταύτης κήπος ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸν λοιπὸν πλοῦτον τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου ὑπῆρχε θυρίδιον, φέρον πρὸς τὸν Λόφον τοῦ Ὠρολογίου, ἐνθα πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔχουσαι τὰς οἰκίας τῶν οἰκογένειαι ἐξέρχονται τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' αὐτὴν, πρὸς διασκέδασιν ἢ περιδιάδασιν.

Η'

Ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς οἰκίας ταύτης Χαλῆλ μπέν, συνεδέετο πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Πέτρου διὰ στενωπάτης φιλίας. Περιελθὼν ἄλλοτε εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, κατέφυγεν εἰς αὐτόν, ὅστις μετὰ προθυμίας ἀπήλλαξε τὸν Ὀθωμανὸν φίλον του τῆς δυσκόλου θέσεως, ἐν ἧ εὐρίσκετο. Ἐκτοτε ἡ ἀπλὴ φιλία μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ λατρείαν, ὁ δὲ Τοῦρκος ἐθυσιάζετο ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς ἐκάλει αὐτόν.

Οἱ Τοῦρκοι εἶναι ὁ μᾶλλον εὐγνώμων λαὸς τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀγαθώτατος—πλὴν ὅταν εἶναι κατελιημένος ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ὅτε μεταβάλλεται εἰς θηρίον. Εὐεργέτησον Μουσουλμάνον, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ εὐεργεσία σου οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ. Εἶναι πρὸς τούτοις καὶ τιμιώτατος εἰς τὰς συναλλαγὰς του. Μόνον ἐν ταῖς πόλεσιν ἀπαντᾷ τις τανῶν κινδύνους χαρακτηρῆς μεταξὺ αὐτῶν. Ὅπως τὰ